

Жыў на свеце гнома

Хатка яго тулілася ў за-
цішлівым куточку старога
саду на адной сядзібе, дзе гно-
ма ніхто не бачыў і не турбаваў.

Дом шмат гадоў пуставаў,
і сад моцна зарос, таму здавала-
ся, што на яго ўсе забыліся.

Ды Флюш — менавіта так
звалі гнома — любіў свой сад.

Ён беражліва паліваў кветкі са старой лейкі, абразаў кусты і збіраў апалае лісце ў маленькія грудочки.

Вечарамі гном вязаў.
Заўсёды адно і тое ж:
зялёную шапку. Колькі
падобных зялёных шапак
у яго ўжо назбіралася, Флюш і сам
не ведаў.

Ды і навошта лічыць? Галоўнае ж
не вынік, а асалода ад вязання.

З захадам сонца гном надзяваў
піжаму з утульнай фланелі, цёплыя
шкарпэткі і, падклаўшы рукі пад
бараду, адразу засынаў.

Быў Флюш маленькі, з пухнатай ба-
радой, круглым носам і вялікімі, падоб-
нымі да лісця лопуху вушамі.

І што надзвычай дзіўна, вушы
гнома крыху змянялі памер
і форму. Вось яны авальныя,
а праз імгненне ўжо выцягнулі-
ся і завастрыліся.

Адбывалася гэта праз надвор'е ці праз на-
строй гнома, Флюш не ведаў і нават не задум-
ваўся. «Што маеш, таму і радуй-
ся», — казаў ён, гледзячы
раніцай у люстэрка.

Флюш любіў казаць простыя, але мудрыя фразы кштальту: «Птушкі спяваюць — значыць, дзень добры» або «Трава расце, калі ёй не замінаць». І хоць у садзе рэдка з'яўляліся людзі, у гнома ўсё ж былі сябры.

Пад ганкам старога дома жыла маленькая шэрая мышка Шуршуля. Яна заўсёды прыходзіла да гнома, калі чула шоргат яго мятлы. Шуршуля любіла балбатаць і кожны раз распавядала Флюшу мышыныя навіны.

А пад старым дубам жыў кот-ба-
дзяжка Рудзік. Выглядаў ён крыху
сумным ды суровым, але насамрэч
быў добрым і ласкавым. Флюш
частаваў яго малаком з маленькага
кубачка, і Рудзік ціха вуркатаў ад
задавальнення.

Шторанку гном карміў
вераб'ёў дробкамі хлеба
і з замілаваннем казаў
ім: «Кожнаму зярнятку —
свая дзюбка». І вераб'і
адгукаліся вясёлым цвыр-
каннем.

